

Poemes

Montserrat Vayreda i Trullol

CONVALESCÈNCIA

Convalescent encara m'he assegut al sofà
color de mar en calma;
la llum del sol que traspassava els vidres
en entrar dintre casa
irisava les llàgrimes que pengen de l'aranya
amb un polsim daurat lleu i perfecte.
Despertava els colors, el rosa ardit
del crepuscle morent,
el verd de l'herba que no coneix la dalla,
el groc dels fruits, l'amatista dels vins
el gris opac de les boires esparses
que la cortina acotxa.
Amb la convalescència posseïa
l'instant viscut entre els tons clars
de coses quotidianes.

També els humans tenim
reserva de colors. Quin raig de sol
nascut ànima endins pot avivar-los?

L'AVENTURA DEL SOL

El sol abrusa, cau
des del cel, tan llunyà,
enmig del trampolí que tensa l'hora,
i es capbussa en la mar
com un déu que es fa escàpol de l'Olimp
cansar dels immortals que sempre el sotgen.
I neda com un peix,

i aflora en l'aigua mòbil

i empaita les onades
de sines blaves, mòrbides, suaus,
que el refresquen i atrauen.

Surt moll, distès, fulgent i nu
com un atleta altíssim
que en cada dit té un raig
fi com un dard.

Quan s'estira a la platja
la sorra es daura com si fos la pell
d'una deessa jove. El sol s'adorm, rendit,
oblidant que a l'Olimp el seu lloc resta buit
a mercè de la fosca.

SI NO TORNEM A LA REALITAT

Si no tornem a la realitat
de les coses que ens volten
naufregarem en dubtes, en estèrils
deliquescències.
Si no veiem un arbre com un arbre,
amb brancs, amb fruits, xuclant
la vida de la terra.
Si no deixem d'inventar geroglífics
amb paraules supèrflues,
si no diem les coses pel seu nom
perquè ens puguem entendre
i tot ho falsegem per la pruija
d'originalitat,
no trobarem ni un sol fil d'Ariadna
que ens ajudi a sortir del laberint.

I quedarem perduts, innominats
amb la nostra obra fòssil
que cercaran, potser, quatre erudits
amb l'inútil desig de descolgar-la.

No vull ser del meu temps únicament
—el del coet supersònic,
el de la bomba atòmica
de l'electró i el napalm—
sinó del Temps,
suma i compendi d'aquesta humanitat
que del fang a la rosa
estima, creu i avança per damunt de la mort.

MÚSICA

La música brollava, es diluïa
renovant-se com l'aigua, com els somnis.
De sobre era una veu, de sobre el ritme
del temps que fuig, del temps que neix, de l'hora
que estén la cabellera de la pluja.
Decantaven les notes i el silenci
s'enfonsava en el cor de cada pausa
fins que de nou impulsava el cantàbil
per evocar la força de la vida,
del pensament, l'enyor i la tristesa.
La música fluïa, penetrava
en l'íntima penombra de cada ànima
en un panteix suau. Era l'onada
filla del mar que tots portem a dintre.